

Ojczysty - dodaj do ulubionych / Ciekawostki językowe

JEMIOŁA

◆ ◆ ◆
OJCZYSTY – DODAJ
DO ULUBIONYCH

Związany ze świętami Bożego Narodzenia zwyczaj zawieszania JEMIOŁY u sufitu, żeby można było pocałować się pod nią z ukochaną osobą, nie jest obyczajem rodzimym, tylko zapożyczonym. Przybył do nas z Wysp Brytyjskich. W Anglii znany jest co najmniej od początków XVII w., ale jego rodowód jest znacznie starszy: JEMIOŁA czczona była już przez celtyckich druidów. Napój z niej uważany był za odtrutkę na wszelkie trucizny, a także za skuteczny afrodyzjak, a zarazem symbol płodności. Celtycki kapłan uroczyście ścinał JEMIOŁĘ złotym sierpem podczas obchodu, który odbywał się w pierwszy dzień nowego roku – w każdym razie tak opisuje to Pliniusz. W polszczyźnie JEMIOŁA (a dawniej też: jemiol, jemiol, jemiało i jemiolo, w dialektach zaś: jamioła, amioła, imioła) to słowo stare, wywodzące się z prasłowiańszczyzny. Próbowano wywodzić je od czasownika *jьmō 'jąć, jąć się, ująć, chwycić' (JEMIOŁA byłaby zatem 'tym, co się mocno czegoś chwyta'), ale nowsze badania odrzuciły tę hipotezę. Etymologia pozostaje zatem niewyjaśniona – zgodnie z tajemniczym charakterem magicznej JEMIOŁY.